

Rapport

Datum: 5 september 2006
Rapportnummer: 2006/307

Klacht

Verzoeker klaagt over de handelwijze van ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen op 9 januari 2005. Meer in het bijzonder klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaren:

hebben geweigerd om een aangifte terzake discriminatie door de portier van een horecagelegenheid op te nemen;

hem onvoldoende serieus hebben genomen door op te merken dat de portier een buitenlander betrof en dat het hen sterk leek dat hij verzoeker had gediscrimineerd;

hem hebben verwezen naar de politie in zijn woonplaats voor het doen van aangifte.

Verder klaagt verzoeker over de handelwijze van een ambtenaar van het regionale politiekorps Groningen op 10 januari 2005. Meer in het bijzonder klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaar:

heeft geweigerd om een aangifte terzake discriminatie door de portier van een horecagelegenheid op te nemen;

hem onvoldoende serieus heeft genomen door opmerkingen te maken als: 'Vindt u niet dat u het conflict hebt opgezocht' en 'Denkt u wel aan uw positie'.

Beoordeling

Algemeen

1. In de nacht van zondag 9 januari 2005 wilde verzoeker een horecagelegenheid bezoeken. Bij de deur werd hij geweigerd. Dit leidde tot een handgemeen tussen verzoeker en de portier. Verzoeker wilde vervolgens op 9 januari 2005 bij de politie aangifte doen van mishandeling en discriminatie. De aangifte van de mishandeling werd op 10 januari 2005 opgenomen. De aangifte van discriminatie werd niet opgenomen.

2. Op 13 januari 2005 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Groningen over de handelwijze van betrokken politieambtenaren op 9 en 10 januari 2005. Nadat de Klachtenadviescommissie voor de Politieregio Groningen (verder: klachtencommissie) hierover advies had uitgebracht, achtte de korpsbeheerder op 22 september 2005 de klacht van verzoeker ongegrond. Aangezien verzoeker zich niet kon vinden in het oordeel van de korpsbeheerder, wendde hij zich bij brief van 10 december 2006 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de weigering de aangifte op te nemen

Bevindingen

1. Volgens verzoeker ging hij in de nacht van 8 op 9 januari 2005 met zijn halfbroer (blond, Noord-Europees uiterlijk) naar een discotheek in Groningen. Bij de deur werd zijn broer binnengelaten. Verzoeker werd als enige in een rij mensen door de portier om zijn legitimatiebewijs gevraagd. Uiteindelijk werd hij niet binnengelaten omdat hij sportschoenen droeg. Verzoeker vermoedde dat zijn uiterlijk de reden van de weigering was en wilde daarom aangifte van discriminatie doen. Hij klaagt erover dat de politieambtenaren op 9 en op 10 januari 2005 hebben geweigerd om de aangifte van discriminatie op te nemen.

Verder stelde verzoeker dat hij op zijn geloofwaardigheid werd getest. Volgens hem is aangifte echter het opschrijven van zijn verhaal.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij stelde hierbij onder meer het volgende. Verzoeker was op die avond merkbaar onder invloed van alcohol. Hij stelde tegenover politieambtenaren B. en S. te zijn mishandeld door een portier van een discotheek. Hij zou ook door de portier zijn gediscrimineerd, aangezien hem de toegang werd geweigerd omdat hij sportschoenen droeg. In de huisregels van de discotheek staat onder meer dat mensen die sportschoenen dragen niet worden toegelaten. Het was B. en S. daarom duidelijk dat er geen sprake was van discriminatie, zoals omschreven in het Wetboek van Strafrecht. Ze probeerden dit aan verzoeker uit te leggen, maar hij onderbrak hen voortdurend en wilde niet luisteren. Het was niet mogelijk om met verzoeker een fatsoenlijk gesprek te voeren. Aangezien verzoeker steeds luidruchtiger werd en hard begon te schreeuwen, besloten ze het opnemen van de aangifte van mishandeling uit te stellen tot een later tijdstip. Voor de volgende dag werd een afspraak gemaakt, aldus de korpsbeheerder. Op 10 januari 2005 besloot politieambtenaar K. op basis van dezelfde argumenten geen aangifte van discriminatie op te nemen.

Verder stelde de korpsbeheerder dat politieambtenaren ingevolge artikel 163 van het Wetboek van Strafrecht verplicht zijn tot het opnemen van een aangifte van een begaan strafbaar feit. Aangezien er in dit geval geen sprake was van een strafbaar feit kozen de politieambtenaren er terecht voor de aangifte van discriminatie niet op te nemen. Daarmee werd gehandeld in overeenstemming met een uitspraak van de Nationale ombudsman, waarin wordt gesteld dat de politie niet verplicht is een aangifte op te nemen indien op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel kan worden vastgesteld dat de gedraging niet te kwalificeren is als een strafbaar feit. Bovendien hadden S. en B. overleg gevoerd met de verantwoordelijke chef van dienst.

3. Politieambtenaar B. verklaarde tijdens de klachtenprocedure bij de politie op 17 maart 2005 onder meer het volgende. B. vroeg verzoeker op grond van welke feiten verzoeker aangifte wilde doen van discriminatie. Verzoeker reageerde opgefokt op deze vraag en vroeg waarom B. daarover vragen stelde. Verzoeker zei op kleinerende toon dat B. de

aangifte op moest nemen als hij dat wilde. Uiteindelijk gaf verzoeker aan dat de portier van de discotheek hem om zijn legitimatie had gevraagd. Op het moment dat hij deze pakte, gaf de portier aan dat hij niet naar binnen mocht omdat hij sportschoenen droeg. Verzoeker had het gevoel dat het niet ging om zijn schoenen maar om zijn buitenlandse uiterlijk. B. gaf aan dat het de politie bekend was dat het dragen van sportschoenen een reden is om personen te weigeren. Verzoeker kon aangifte doen van mishandeling, maar er waren geen feiten waaruit discriminatie was gebleken. Verzoeker reageerde kwaad, waardoor het niet mogelijk was om een fatsoenlijk gesprek met hem te voeren. Vervolgens probeerde S. met verzoeker een gesprek aan te gaan. Verzoeker schreeuwde door zijn verhaal heen, waardoor een gesprek niet mogelijk was. Vervolgens had S. overleg gehad met de dienstdoende chef Kr. Kr. was het met hen eens dat verzoeker een afspraak moest maken, zodat S. en B. weer de straat op konden gaan.

4. Politieambtenaar S. verklaarde tijdens de klachtenprocedure bij de politie op 23 maart 2005 onder meer het volgende. S. probeerde op een gegeven moment het gesprek over te nemen. Hij werd ook door verzoeker in de rede gevallen. Volgens S. was er geen sprake van discriminatie, omdat verzoeker zelf had aangegeven dat hij was geweigerd omdat hij witte sportschoenen droeg.

5. Politieambtenaar K. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman bij brief van 2 februari 2006 schriftelijk onder meer het volgende. Uit het afsprakenboek bleek dat verzoeker om 9.00 uur aangifte zou komen doen van mishandeling en discriminatie. Uit het verhaal van verzoeker kon hij opmaken dat er sprake was geweest van mishandeling, maar niet van discriminatie. Hij deelde dit ook gemotiveerd mee aan verzoeker. Verzoeker was echter van mening dat de aangifte van discriminatie wel moest worden opgenomen. Uiteindelijk nam K. de verklaring van verzoeker op, maar werd het artikel van discriminatie niet aangehaald, aldus K.

6. Op 2 juni 2005 stelde klachtonderzoeker Sc. een rapportage op. Hierin is onder meer het volgende opgenomen. Het gesprek van 9 januari 2005 tussen de twee politieambtenaren en verzoeker liep uit op een onnodige discussie over het opnemen van een aangifte. Het beleid is dat er in de nachtelijke uren geen aangiften worden opgenomen, tenzij uitstel niet gewenst is. In deze situatie was er geen reden om direct een aangifte op te nemen. Wetmatig gezien waren er geen elementen aanwezig om een aangifte van discriminatie te rechtvaardigen. Dit nam echter niet weg dat verzoeker zich gediscrimineerd kon hebben gevoeld, aldus Sc. Sc. was van mening dat de discussie niet gevoerd had moeten worden, zeker niet in de nachtelijk uren vlak nadat verzoeker het slachtoffer was geworden van een mishandeling en behoefte had aan ondersteuning.

Ook ten aanzien van de discussie op 10 januari 2005 stelde Sc. dat hierbij voorbij was gegaan aan het feit dat verzoeker het incident wel als discriminatie had ervaren. Slechts een onderzoek hiernaar had kunnen vaststellen of er al dan niet sprake was van discriminatie.

7. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoeker dat hij ten onrechte is afgeschilderd als agressief, neerbuigend, onredelijk en dronken. Verzoeker stelt dat er bij hem emoties waren, hetgeen normaal is na een mishandeling. Hij had bewust de keuze gemaakt om naar het politiebureau te gaan en aangifte te doen van mishandeling en discriminatie.

Beoordeling

8.1. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

8.2. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder 1.). Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief gezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolgung, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

8.3. De Nationale ombudsman acht dus weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte van strafbare feiten op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen.

9. De Nationale ombudsman kan verzoeker niet volgen in zijn stelling dat een aangifte het opschrijven van zijn verhaal is. Verzoeker gaat er hiermee aan voorbij dat politieambtenaren de taak hebben, om door middel van open vragen, het verhaal helder te krijgen om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een strafbaar feit.

10. De Nationale ombudsman is van oordeel dat, voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment objectief gezien ontbreekt, een aangifte niet onmiddellijk 's nachts opgenomen dient te worden, mits de aangever daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid krijgt. Echter, uit het onderzoek is gebleken dat tussen de betrokken politieambtenaren en verzoeker een discussie is ontstaan over de vraag of er al dan niet sprake was van een strafbaar feit. De opstelling van verzoeker tegenover de politieambtenaren heeft aan het ontstaan van deze discussie bijgedragen. Echter, de politieambtenaren hadden moeten voorkomen dat hun opvatting de inzet werd van de discussie.

Verder is de Nationale ombudsman - met klachtonderzoeker Sc. - van oordeel dat in dit geval niet zonder enig verder onderzoek en zonder de minste twijfel kon worden vastgesteld dat er geen sprake was van een strafbaar feit, zodat geen aangifte behoefde te worden opgenomen. Toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, werd daarmee bij voorbaat onmogelijk gemaakt. Hierdoor is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het onvoldoende serieus nemen van verzoeker op 9 januari

Bevindingen

1. Volgens verzoeker vroeg politieambtenaar B. hem tijdens het gesprek op 9 januari 2005 welke portier hem de toegang had geweigerd. Hierop gaf verzoeker aan dat het de portier met het Noord-Afrikaanse uiterlijk betrof. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren hem onvoldoende serieus hebben genomen door op te merken dat de portier een buitenlander betrof en dat het hen sterk leek dat hij verzoeker had gediscrimineerd.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Uit het onderzoek was niet gebleken dat deze opmerkingen door een van de politieambtenaren was gemaakt. Bovendien kon niet worden geconcludeerd dat ze verzoeker onvoldoende serieus hadden genomen. B. en S. hadden volgens hen zeker 45 minuten de tijd genomen voor het gesprek, waarbij ze verzoeker aanhoorden, vragen stelden en uitleg gaven. Het was aan het opgewonden en geïrriteerde gedrag van verzoeker te wijten dat het gesprek niet goed liep. Het alcoholgebruik van verzoeker zal eraan hebben bijgedragen dat verzoeker niet voor rede vatbaar was, aldus de korpsbeheerder.

3. Politieambtenaar B. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman onder meer het volgende. Hij vroeg aan verzoeker om welke portier het ging. Verzoeker gaf aan dat het de portier betrof met een buitenlands uiterlijk. Hierop maakte B. de opmerking dat aangezien het een buitenlander was, het hem sterk leek dat hij verzoeker had gediscrimineerd. B. verklaarde dat hij deze opmerking niet had moeten maken, omdat het een stomme en nietszeggende opmerking was.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent onder meer dat bestuursorganen handelingen achterwege moeten laten die in het algemeen als onfatsoenlijk worden ervaren. Onder het begrip handelen valt onder andere het doen of laten van feitelijke handelingen, het uitspreken of juist achterwege laten van bepaalde opmerkingen en het aannemen of achterwege laten van een bepaalde houding.

5. Uit het onderzoek is gebleken dat politieambtenaar B. de opmerking heeft gemaakt.

De Nationale ombudsman is - met politieambtenaar B. - van oordeel dat hij de opmerking niet had moeten maken. Zeker niet in dit geval, waarbij er discussie bestond of er al dan niet sprake was van discriminatie. De Nationale ombudsman acht het niet uitgesloten dat door deze opmerking bij verzoeker het gevoel is ontstaan dat hij niet serieus werd genomen. Het feit dat het gesprek enige tijd heeft geduurd, doet hier niet aan af.

De politie heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van verwijzen naar de politie in zijn woonplaats

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaren hem hebben verwezen naar de politie in zijn woonplaats voor het doen van aangifte. Verzoeker stelt dat een politieambtenaar aangaf dat als hij aangifte van discriminatie wilde doen, hij dit in zijn eigen woonplaats moest doen.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Uit het onderzoek was niet gebleken dat verzoeker was doorverwezen naar de plaatselijke politie voor het doen van aangifte. Daarvoor was ook geen reden omdat de politieambtenaren bereid waren de aangifte van mishandeling direct op te nemen. Toen dat niet lukte werd er meteen een afspraak gemaakt om de aangifte de volgende dag op hetzelfde politiebureau te laten opnemen.

3. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar S. onder meer het volgende. Verzoeker gaf tijdens het gesprek aan dat hij in Amsterdam woonde, maar dat hij eventueel de volgende dag naar het bureau wilde komen voor de aangifte. S. of zijn collega opperde dat hij ook in Amsterdam aangifte zou kunnen doen. De aangifte zou dan naar Groningen worden doorgestuurd. Verzoeker wilde echter op dat moment aangifte doen.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar B. dat hij zich niet kon herinneren of zij verzoeker hadden gewezen op de mogelijkheid om aangifte in Amsterdam te doen. Als dit gezegd is, dan wilden ze hiermee aangeven dat de aangifte ook in Amsterdam zou kunnen gebeuren.

Beoordeling

5. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van correcte bejegening, zoals hiervoor onder II.4 beschreven.

6. De Nationale ombudsman benadrukt dat de wijze waarop iemand de gedraging van een ander ervaart, bij uitsluiting subjectief is, en derhalve ook moeilijk toetsbaar.

7. Gelet op de verklaringen van de politieambtenaren is het aannemelijk geworden dat de politieambtenaren tijdens het gesprek hebben aangegeven dat verzoeker ook aangifte in Amsterdam zou kunnen doen. Gelet op het feit dat politieambtenaren S. en B. stelden dat verzoeker ook in Amsterdam aangifte kon doen, kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat verzoeker werd gesterkt in zijn gevoel dat de politie zijn aangifte niet wilde opnemen. Echter, gelet op het feit dat het inderdaad mogelijk is om in een andere regio aangifte te doen, en de Nationale ombudsman het aannemelijk acht dat dit slechts als een mogelijkheid is genoemd, ziet de Nationale ombudsman onvoldoende aanleiding om te oordelen dat er sprake was van strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de opmerking van politieambtenaar K.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tenslotte over dat politieambtenaar K. hem onvoldoende serieus heeft genomen door opmerkingen te maken als: 'Vindt u niet dat u het conflict hebt opgezocht' en 'Denkt u wel aan uw positie'.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij stelde hierbij onder meer het volgende. Na het opnemen van de aangifte van mishandeling discussieerde verzoeker en politieambtenaar K. over het incident op zondagochtend. K. confronteerde verzoeker hierbij

met zijn eigen handelwijze. Nadat aan verzoeker de toegang tot de discotheek werd geweigerd, was hij daarover in discussie gegaan met de portier. Ook nadat verzoeker door de portier was weggeduwd, bleef hij halsstarrig weigeren te vertrekken. In die zin zocht verzoeker zelf de confrontatie met de portier. K. rechtvaardigde het optreden van de portier niet, maar hij wilde verzoeker wijzen op zijn eigen gedrag tijdens het incident. Verzoeker had over de problemen met de portier ook contact kunnen opnemen met de politie, aldus de korpsbeheerder.

3. Politieambtenaar K. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman bij brief van 2 februari 2006 schriftelijk onder meer het volgende. Verzoeker en K. raakten in discussie over de behandeling door de portiers en door de politie. K. wees verzoeker erop dat het heel anders had kunnen lopen. Verzoeker had een beroep kunnen doen op de politie. Deze had dan kunnen bemiddelen. K. constateerde dat verzoeker dit niet had gedaan, maar het conflict had opgezocht. Zelfs nadat hij een duw had gekregen en met de borst was weggedrukt, aldus K.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde getuige L. onder meer het volgende. Ze kreeg tijdens het gesprek het idee dat politieambtenaar K. niet naar het verhaal van verzoeker wilde luisteren, maar dat hij zijn beeld al had gevormd. De politieambtenaren, die verzoeker de nacht ervoor hadden gesproken, hadden namelijk een rapport geschreven. Daar refereerde K. ook aan. Naar haar idee werd er aan het verhaal van verzoeker getwijfeld. Tot vier keer toe moest hij de politieambtenaar verbeteren om zijn verhaal juist op papier te krijgen. Daarbij gaf K. ook aan dat verzoeker zelf een belangrijke rol had gespeeld in het incident. De sfeer van het gesprek was niet prettig. Verzoeker werd behandeld als dader, niet als slachtoffer. Het kwam er op neer dat hij zelf het conflict had opgezocht. Verzoeker bleef kalm, maar maakte wel duidelijk hoe hij zijn verhaal op papier wilde hebben. Hij liet zich niet afschepen en gaf duidelijk aan als het anders was gegaan dan werd opgeschreven. L. kon zich niet herinneren of de opmerking 'denkt u wel aan uw positie' was gemaakt.

Beoordeling

5. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van correcte bejegening, zoals hiervoor onder II.5 is omschreven.

6. Uit het onderzoek is aannemelijk geworden dat politieambtenaar K. verzoeker heeft aangesproken op zijn eigen aandeel in het conflict met de portier. Hierbij maakte hij de opmerking dat verzoeker het conflict had opgezocht.

Alhoewel de Nationale ombudsman onderschrijft dat het in beginsel op zijn plaats kan zijn om iemand aan te spreken op zijn gedrag en zijn aandeel in een conflict, is de Nationale ombudsman van oordeel dat deze opmerking de toets der kritiek niet kan doorstaan. Tijdens het opnemen van een aangifte kan een politieambtenaar door middel van het

stellen van open vragen het verhaal duidelijk krijgen. Een opmerking dat verzoeker het conflict heeft opgezocht, past hierbij echter niet. Hiermee heeft de politieambtenaar gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen, is

gegrond ten aanzien van:

- het niet opnemen van de aangifte terzake discriminatie op 9 en 10 januari 2005, wegens schending van het beginsel van fair play;

- het onvoldoende serieus nemen op 9 en 10 januari 2005, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

niet gegrond ten aanzien van:

- het verwijzen van verzoeker naar de politie in zijn woonplaats.

Onderzoek

Op 13 december 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Ka. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen (burgemeester van Groningen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Groningen verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Groningen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd van politieambtenaar K., S. en B. telefonisch een verklaring opgenomen.

Aan getuige L. werd een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker en de korpsbeheerder deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van politieambtenaar K. gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van verzoeker van 10 december 2005.

Standpunt van de korpsbeheerder van 17 maart 2006, met het intern klachtdossier van de politie.

Reactie van verzoeker van 10 april 2006.

Schriftelijke verklaring van politieambtenaar K., van 2 februari 2006.

Telefonische verklaring van politieambtenaar S., van 11 mei 2006.

Telefonische verklaring van politieambtenaar B., van 22 mei 2006.

Telefonische verklaring van getuige L., van 22 mei 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

"1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander,

daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.

2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde onderteekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.

(...)

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."